

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/369/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5110204041
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Cabadajová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5110204041.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Cabadajovej a členov senátu JUDr. Miroslava Jamricha a JUDr. Gabriely Veselovej, v právnej veci navrhovateľa: Q. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. č. XXX, právne zastúpený JUDr. Ladislavom Potockým, advokátom so sídlom Q. č. XX, XXX XX G., proti odporcom: v rade 1/ Q. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. č. XX, v rade 2/ I. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. č. XX, obidvaja právne zastúpení JUDr. Jánom Kasenčákom, advokátom so sídlom B. R. XXXX/XX, XXX XX G., o zaplatenie nemajetkovej ujmy 20.000,- Eur, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 7C/36/2010-170 zo dňa 05.03.2014, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

O trovách odvolacieho konania **r o z h o d n e** súd prvého stupňa.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd návrh navrhovateľa zamietol. O trovách konania rozhodne súd do 30 dní po právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd prvého stupňa svoj rozsudok odôvodnil poukazom na ust. § 11, 13 Občianskeho zákonníka, § 132 O.s.p. a vykonané dokazovanie, na základe ktorého dospel k nasledovným skutkovým a právnym záverom:

Občiansky zákonník v ustanovení § 11 priznáva každej fyzickej osobe právo na ochranu osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Ochranu jednotlivým stránkam osobnosti fyzickej osoby poskytuje teda jednak zakotvením všeobecnej zásady ochrany osobnosti, jednak tiež neúplným výpočtom príkladov stránok osobnosti fyzickej osoby, ktorých sa ochrana týka. Uvedené osobnostné práva fyzickej osoby môžu byť vo všeobecnosti dotknuté buď tak, že sa zasiahne len do jednej zložky tvoriacej súčasť, ale tiež tak, že jedným zásahom súčasne sa porušia alebo ohrozia viaceré zložky osobnosti. Vzhľadom na mnohotvárnosť jednotlivých stránok osobnosti fyzickej osoby a rozmanitosť životných situácií, v ktorých sa fyzická osoba môže nachádzať, zákon nepodáva výpočet konkrétnych foriem zásahov, ktorými môžu byť dotknuté aj osobnostné práva, ale stanovuje len znaky, pri danosti ktorých treba určité správanie považovať za zásah do osobnosti. Týmito znakmi sú objektívna spôsobilosť zásahu negatívne dopadnúť na osobnosť fyzickej osoby, neoprávnenosť zásahu a existencia príčinnej súvislosti medzi určitým správaním a porušením alebo ohrozením osobnostných práv. Ak sú v konkrétnom prípade tieto znaky dané, má fyzická osoba právo najmä domáhať sa aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadostučinenie (§ 13 ods. 1 OZ).

Objektívna spôsobilosť zásahu spočíva v objektívne existujúcej možnosti, že sa ním vyvolá buď porušenie alebo čo i len ohrozenie chránených osobnostných práv fyzickej osoby. Tento znak je daný vtedy, ak so zreteľom na všetky okolnosti, za ktorých k zásahu došlo, je tento objektívne, teda nezávisle na subjektívnych pocitoch či náhľadoch toho, do práv ktorého bolo zasiahnuté, spôsobilý narušiť osobnosť fyzickej osoby, alebo aspoň vyvolať hrozbu, že bude narušená. Pri konštrukcii, ktorá bola zvolená v ustanovení § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka nie je teda významná subjektívna stránka, ale len objektívna stránka. So zreteľom na to sa nevyžaduje, aby na strane pôvodcu zásahu existoval úmysel či už priamy alebo nepriamy, alebo nedbanlivosť, a to nielen vedomá, ale i nevedomá.

Neoprávneným je zásah, ktorý je v rozpore s právnym poriadkom. Môže k nemu dôjsť ústne, písomne, ale aj inak, vždy však musí jeho súčasťou byť rozpor so zákonov spočívajúci v tom, že ten kto do chránených práv zasiahol, nemá na to zákonné oprávnenie a nebol daný žiadny z dôvodov výnimočne vylučujúcich protiprávnosť zásahov.

Pokiaľ ide o príčinnú súvislosť na jednej strane medzi neoprávneným zásahom objektívne spôsobilým negatívne zasiahnuť do niektorej zo zložiek osobnosti fyzickej osoby a na druhej strane medzi porušením alebo čo i len ohrozením chránených osobnostných práv, táto je ako podmienka vzniku zodpovednostného vzťahu založeného do ochrany osobnosti danou vždy vtedy, ak určité správanie spôsobilo poškodenie alebo ohrozenie chránených osobnostných práv, k čomu by nebyť tohto správania, nebolo došlo.

Neoprávneným zásahom do práv chránených ustanovením § 11 OZ nie sú prejavy, ktoré podľa obsahu, formy a cieľa je možné považovať za upozornenia, podnety k riešeniu alebo žiadosť o objasnenie a prešetrenie určitých okolností ak boli prednesené v prostredí oprávnenom vec riešiť.

Súd v konaní postupoval v zmysle citovaných zásad § 132 O.s.p. a rozhodnutie bolo vydané v súlade s ustanovením § 153 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné ak o nich alebo o ich pravosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.

V danom prípade, so zreteľom na to, ako a čím navrhovateľ vymedzil skutkový rámec, z ktorého vyvodzoval svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy a zapltenie žalovanej sumy je zrejmé, že pre uplatnenie nároku v súdnom konaní považoval za rozhodujúce, že na základe podaní a tvrdení odporcov, ktorými oznamovali, že sa mal dopustiť trestného činu bolo proti nemu začaté trestné stíhanie a v dôsledku konania odporcov denná tlač uverejnila o ňom dotknutý článok.

Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že v prejednávanej veci išlo na strane odporcov 1/ a 2/ o výkon iného subjektívneho práva, čo je okolnosť zásadne vylučujúca neoprávnenosť zásahu do osobnostných práv, pričom súdom nebol zistený v konaní odporcov prípadný exes / vybočenie zo zákonom stanovených medzí/. Občianskoprávna ochrana osobnosti podľa cit. ust. § 13 ods. 1 OZ tak prichádza do úvahy iba pri zásahoch do ochrany osobnosti chránených všeobecným osobnostným právom, ktoré je potrebné kvalifikovať ako neoprávnené /protiprávne/. Neoprávnený je taký zásah do osobnosti fyzickej osoby, ktorý je v rozpore s objektívnym právom, t.j. právnym poriadkom. Niektoré zásahy, keď aj zdanlivo sa javiace ako odporujúce objektívnemu právu, napriek tomu nemožno posudzovať ako neoprávnené. Podstatou je existencia okolností vylučujúcich neoprávnenosť zásahu. O neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nejde mimo iného vtedy, keď je zásah dovolený, resp. jeho možnosť predpokladaná zákonom, pokiaľ tak nie sú prekročené zákonom stanovené medze. Zásah do ochrany osobnosti fyzickej osoby nie je neoprávnený, keď k nemu došlo pri výkone iného subjektívneho práva stanoveného zákonom, poprípade keď iný subjekt plnil právnú povinnosť, ktorú mu uložil zákon. Pod výkon tohto subjektívneho práva stanoveného zákonom je nutné podradiť právo obracať sa so sťažnosťami na štátne orgány, rovnako ako aj právo podať trestné oznámenie, čo má svoj základ v čl.18 Listiny základných práv a slobôd. V prejednávanej veci je nepochybné, že k tvrdenému zásahu malo dôjsť pri výkone iného subjektívneho práva v rámci trestného konania , t.j. pri výsluchu odporcov po vykonaní krádeže v ich prevádzke, odporcu v rade 2/ ako poškodeného a odporkyne v rade 1/ ako svedka, po začatí trestného stíhania vo veci. Odporcovia ako poškodený a svedok vo svojich výpovediach v rámci trestného konania odpovedali na otázky vyšetrovateľa, vyslovili podozrenie a presvedčenie, že osobu navrhovateľa ako páchatela spoznali z kamerového záznamu, popísali ako k tomuto presvedčeniu dospeli, poskytli všetky im známe informácie pre účely trestného stíhania, v bližších podrobnostiach doplnili výpovede pred vyšetrovateľom podľa pokynu prokurátora OP, v ktorých sa neodchýlili od svojich predchádzajúcich výpovedí. Teda svoje tvrdenia použili pri výkone ich subjektívneho práva a povinnosti vypovedať ako poškodený a svedok v trestnom konaní, nebolo preukázané, že by ich urobili svojvoľne, pričom by neboli presvedčení o ich správnosti. Odporcovia svoje presvedčenie, že páchatelom je navrhovateľ prezentovali výlučne pred vyšetrovateľom. Pokiaľ aj svojim zamestnancom prehrávali záznam z kamerového systému a niektorých dopytovali, či osoba páchatela

im nepripomína navrhovateľa, z takéhoto konania odporcov súd nemohol vyvodiť záver, že pred svojimi zamestnancami označili navrhovateľa ako páchatela, nakoniec svedkovia vypočutí v trestnom konaní, pred ktorými toto podozrenie vyslovili, ich podozrenie nepotvrdili, zároveň však uviedli, že odporcovia na nich nerobili nátlak a ani bližšie s nimi túto vec nerozoberali. Ust. § 127 ods. 1 a 2 TP ukladá každému povinnosť dostaviť sa na predvolanie orgánov činných v trestnom konaní a súdu a vypovedať ako svedok o tom, čo mu je známe o trestnom čine a o páchatelovi alebo o okolnostiach dôležitých pre trestné konanie a k povinnosti napomáhať splnenie tejto povinnosti.

Súd poukazuje na to, že sporové konanie je ovládané zásadou prejednávajúcou, ktorú je treba chápať tak, že tvrdiť rozhodné skutočnosti a navrhovať o nich dôkazy je zásadne vecou účastníkov konania. Navrhovateľ vo svojom písomnom návrhu aj na pojednávaní tvrdil, že na základe obvinenia odporcov a informácií, ktoré poskytli médiám, bol zverejnený o ňom článok v novinách. Z vykonaného dokazovania však tieto navrhovateľom tvrdené skutočnosti neboli preukázané. V konaní nebolo preukázané, že by sa odporcovia o navrhovateľovi vyjadrovali ako o páchatelovi trestného činu a ani že by tieto výroky šíрили. Taktiež v konaní nebolo preukázané, že by článok uverejnený v denníku Plus jeden deň iniciovali odporcovia, že by k nemu dali podklady a informácie, ktoré v ňom boli uverejnené. Autorka dotknutého článku vo svojej výpovedi tieto skutočnosti nepotvrdila, naopak uviedla, že o predmetnej krádeži sa dozvedela z tzv. policajnej zvodky a pripustila, že pokiaľ v článku použila priamu reč mohla tak urobiť na základe údajov z uvedenej zvodky. Taktiež sám navrhovateľ popieral, že by ho autorka článku kontaktovala a dotazovala na nejaké informácie, napriek tomu však autorka v článku uviedla, že krádež popiera aj s jeho tvrdením kde sa mal v tom čase nachádzať, čo nasvedčuje tomu, že informácie skutočne čerpala s policajnej zvodky. V tejto súvislosti však súd poukazuje na to, že obsah článku ako aj forma jeho uverejnenia neboli predmetom konania a za jeho zverejnenie, obsah ako aj formu nemôžu niesť zodpovednosť odporcovia. Taktiež ani samotné vznesenie obvinenia a vedenie trestného stíhania nebolo predmetom tohto konania a odporcovia v rade 1/ a 2/ nemôžu niesť zodpovednosť za postup v tomto konaní. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že uznesenie o vznesení obvinenia neobsahuje konečný záver o spáchaní trestného činu a vine obvineného. Toto rozhodnutie je vydávané na základe dôvodného podozrenia, že obvinený spáchal trestný čin a v každej trestnej veci je na mieste v každej fáze trestného konania (prípravným konaním začínajúc) starostlivo a pozorne zvažovať, ako sa prípad vo svojej aktuálnej, najmä dôkaznej situácii vyvíja, starostlivo sledovať aktuálny stav vykonávaných dôkazov a s tým spojené do úvahy prichádzajúce jeho právne hodnotenie reflektovať v ďalšom procesnom postupe. Ten je potrebné uvedeným skutočnostiam prispôbiť a v tomto smere prijať príslušné rozhodnutia. Tak ako súd uviedol vyššie na strane odporcov existoval dôvod na vylúčenie protiprávnosti zásahu. Zásah do ochrany osobnosti fyzickej osoby nie je neoprávnený, keď k nemu došlo pri výkone iného subjektívneho práva stanoveného zákonom, poprípade keď iný subjekt plnil právnu povinnosť, ktorú mu uložil zákon. Odporcovia teda svoje tvrdenia použili pri výkone ich subjektívneho práva a povinnosti vypovedať ako poškodený a svedok v trestnom konaní, nebolo preukázané, že by ich urobili svojvoľne, pričom by neboli presvedčení o ich správnosti a súdom nebolo zistené v konaní odporcov vybočenie zo zákonom stanovených medzí. Na základe vyššie uvedených dôvodov súd preto žalobu navrhovateľa zamietol.

O trovách konania rozhodne súd podľa § 151 ods. 3 O.s.p. do 30 dní po právoplatnosti tohto rozsudku.

V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Navrhoval odvolaciemu súdu napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa § 220 O.s.p. zmeniť tak, že návrhu navrhovateľa v celom rozsahu vyhovie, poťažne napnutý rozsudok zruší podľa § 221 ods. 1, písm. a/ O.s.p. a vrátiť mu na ďalšie konanie. Vo svojom odvolaní poukazoval na to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov. Výrok rozhodnutia musí zodpovedať výsledkom dokazovania a vyhodnotením dôkazov, čo sa musí prejavovať v odôvodnení rozhodnutia, pričom dôvody musia byť jasné a presvedčivé. Výrok napadnutého rozsudku nemá svoj obsah v odôvodnení a tento výrok nemožno teda považovať za zákonný. Vytýkal súdu prvého stupňa to, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa nie je zrejme ani zistiteľné, prečo neprihliadol na výpovede svedkov na základe podaní odporcov v 1/ a 2/ rade, ktorými oznamovali, že on - navrhovateľ sa mal dopustiť prečinu krádeže. Na základe tvrdení odporcov v 1/ a 2/ rade bolo proti nemu začaté trestné stíhanie pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3, písm. a/ Trestného zákona spáchaného formou spolupáchatelstva podľa § 20 Trestného zákona v súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona. Rozsudkom Okresného súdu Žilina zo dňa 13.04.2012 sp. zn. 3T/7/2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Žilina zo dňa 27.09.2012 sp. zn. 3To/96/2012-403, ktorý sa stal právoplatný 27.09.2012 a vykonateľný 15.10.2012 bol spod obžaloby v celom rozsahu

oslobodený. Jednoznačne bolo preukázané, že v inkriminovanom čase, keď sa mal skutok stať, bol mimo územia daného regiónu, čo potvrdili aj svedkovia, ktorí boli v trestnom konaní vypočutí. Aj napriek všetkým týmto skutočnostiam odporcovia v 1/ a 2/ rade zotrvali na tom, že skutku sa ma dopustiť on. Poukázal na ust. § 11, § 13 Občianskeho zákonníka a ich výklad. Uvádza, že súd v predmetnom konaní postupoval v príkrom rozpore s ust. § 132 O.s.p. ako aj v rozpore s ust. § 153 ods. 1 O.s.p. Naďalej trval na tom, že odporcovia v 1/ a 2/ rade hrubým spôsobom zasiahli do jeho práv, pretože ho označili za zlodēja, že sa dopustil viacerých trestných činov a porušovania domovej slobody, čím ho vážne poškodili na jeho mene, živote a pod.

K odvolaniu navrhovateľa proti rozsudku súdu prvého stupňa podali písomné vyjadrenie odporcovia v 1/ a 2/ rade prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Navrhovali Krajskému súdu v Žiline rozsudok Okresného súdu v Žiline potvrdiť. Vo svojom vyjadrení uviedli, že sa s rozsudkom v plnom rozsahu stotožňujú, považujú ho za spravodlivý. Podľa ich názoru súd správne vyhodnotil výpovede žalovaných uskutočnených v trestnom konaní. Ich výpoveď ako taká sa uskutočnila v trestnom konaní, ktoré bolo iniciované na základe ich podozrenia, že došlo k spáchaniu trestného činu a v zmysle ust. § 127 ods. 1 Trestného poriadku sú ako svedkovia povinní dostaviť sa na predvolanie orgánov činných v trestnom konaní a vypovedať ako svedkovia o tom, čo im je známe o trestnom čine a o páchatelovi alebo o okolnostiach dôležitých pre trestné konanie. Akékoľvek tvrdenia žalovaných a dôkazy predložené orgánom činným v trestnom konaní sú následne týmito orgánmi posudzované v zmysle ust. § 197 Trestného poriadku. Takéto posúdenie zo strany orgánov činných v trestnom konaní je úradným postupom orgánu činného v trestnom konaní, ktorého výsledok vedeli žalovaní ovplyvniť zákonným spôsobom iba navrhovaním a predkladaním dôkazov a vlastnými výpoveďami. Celé odvolanie právneho zástupcu navrhovateľa je nasmerované na tvrdenia odporcov a pritom podstata žaloby tkvie v tom, že do práv a právom chránených záujmov navrhovateľa bolo zasiahnuté publikovaním článku v novinách. Podľa právneho názoru právneho zástupcu odporcov, už návrh bol vadný v tom, že navrhovateľ neoznačil periodickú tlač presne. Zásah do práv navrhovateľa, ak nastal, bol spôsobený vydavateľom periodickej tlače a nie odporcami. V súdnom konaní svedkyňa nevedela presne uviesť, ale jasne sa vyjadrila, že informácie mala z „policajnej zvodky“. Rozsah informácií, ktoré boli použité v článku sa nijako nelíši od rozsahu informácií, ktorú sú dnes každodenne podsúvané médiami, preto je nepravdepodobné, že by informácie pochádzali z policajnej zvodky. Právny zástupca poukázal na nedôvodnosť nároku navrhovateľa aj z toho uhla pohľadu, že navrhovateľ požadoval od odporcov výlučne nemajetkovú ujmu v peniazoch. Pritom nemajetková ujma sa má poškodenému poskytnúť podporne a navrhovateľ by si návrhom mal nárokovať aspoň na ospravedlnenie alebo jeho uverejnenie v periodickej tlači alebo aspoň výrok rozsudku súdu o tom, že do jeho práv bolo zasiahnuté. Podľa názoru právneho zástupcu odporcov v tomto súdnom konaní nemôže civilný súd absolútne prevziať závery Okresného súdu v Žiline vyjadrené v odôvodnení rozsudku sp. zn. 3T/7/2011, ani závery Krajského súdu v Žiline vyjadrené v uznesení sp. zn. 3To/96/2012. Navrhovateľ tvrdí, že do jeho práv a právom chránených záujmov došlo publikovaním článku v periodickej tlači, preto nemožno si myliť príčinu s následkom. Príčinou je podanie trestného oznámenia odporcami a následkom podania trestného oznámenia je zverejnenie informácie o tomto trestnom čine v periodickej tlači. Odporcovia nijakým priamym spôsobom nezapríčinili zverejnenie článku v periodickej tlači. Nie sú vydavateľom periodickej tlače, v ktorej bol publikovaný článok, ani nebolo preukázané, že by akýmkoľvek spôsobom vplývali na svedkyňu, aby publikovala článok v periodickej tlači. Dňom nadobudnutia právoplatnosti uznesenia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3To/96/2012 vzniklo navrhovateľovi právo na dodatočné oznámenie v zmysle § 9 zák. č. 167/2008 Z.z. o periodickej tlači a agentúrnom spravodajstve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Výsluchom navrhovateľa bolo preukázané, že si toto právo neuplatnil čo evokuje záver, že k zásahu do práv a právom chránených záujmov navrhovateľov publikovaním článku v periodickej tlači vôbec nedošlo.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok v intenciách uvedených v ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s ust. § 156 ods. 3 O.s.p. rozsudok okresného súdu potvrdil v súlade s ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p.

V zmysle ust. § 219 ods. 1 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

V zmysle ust. § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov

napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu, vyhodnotení toho, čo uviedli v rámci odvolacieho konania navrhovateľ a odporcovia v rade 1/ a 2/ prostredníctvom svojich právnych zástupcov konštatuje, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 132 a nasl. O.s.p. a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ust. § 219 ods. 2 O.s.p., keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Rozhodnutie prvostupňového súdu zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil.

S poukazom na vyššie uvedené závery odvolací súd neuznal opodstatnenosť argumentácie odvolateľa - navrhovateľa, na ktorých založil svoje odvolacie dôvody, preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd vychádzal z ust. § 224 ods. 4 O.s.p., v zmysle ktorého ak odvolací súd rozhoduje o odvolaní proti rozhodnutiu vo veci samej, ktorým nebolo rozhodnuté o trovách konania v dôsledku postupu podľa § 151 ods. 3 O.s.p., o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa.

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté v senáte hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.